14e JAARGANG — CURAÇAO DEN 24n APRIL 1897. — N° 695

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2.— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl. 0.50 voor elken regel fl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, N° 129.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2,— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa pagarnan foi Curaçao, Bonaire, Aruba fl 10,— pa anja.
Un number sō fl. 0,20.
Un anuncio di 1 té 7 regel fl. 0,50, cada regel mas fl. 0,07½.

Curaçao, 23 April.

TWEE REDEVOERINGEN.

Wij weten het, en wij maken er ons niet meer boos over, dat het machtwoord van velen, die vijandig tegenover de Katholieke Kerk staan, is, dat de bij voorkeur Roomsche tijd, de middeleeuwen, een tijdperk was van barbaarschheid, dat Rome de volkeren opzettelijk in onwetendheid houdt.

Waar geleerde, onpartijdige andersdenkenden na grondig onderzoek een tegenovergesteld getuigenis afleggen, is het overbodig, dat wij het woord weerleggen van hen, die, niettegenstaande de stemmen, welke ten gunste van Rome uit hun eigen kamp opgaan, in stalen onbeschaamdheid voortgaan met te beweren, en dit zonder zich ooit tot een ernstig nagaan der feiten te hebben gezet, dat de middeleeuwen met recht de tijd der duisternis worden genoemd en Rome het licht der wetenschap en beschaving schuwt. In plaats van zulke tegenstanders te bestrijden, keeren wij hun veeleer in medelijdend stilzwijgen den rug toe en wenden wij ons tot de mannen, die door hunne studie en geleerdheid recht hebben door ons aangehoord te worden; of wel met anderen, die het "hoor en wederhoor" in beoefening brengen, luisteren wij gretig naar het woord van Katholieke geleerden, die in de brandpunten der wetenschap geroepen worden om de zaak der Roomsche Kerk te verdedigen.

Dit laatste bracht ons er toe in het kort twee redevoeringen weer te geven, uitgesproken door den Zeer Eerw. Hooggeleerden Heer J. V. De Groot, Priester van de Orde der Dominicanen, die na jarenlang zijne jeugdige ordebroeders in Holland te hebben onderwezen in de theologische wetenschappen, in 1894 benoemd werd tot Hoogleeraar in de thomistische wijsbegeerte aan de Stedelijke Universiteit van Amsterdam.

De eerste redevoering hield Professor De Groot in de universiteitsstad Groningen, en wanneer de liberale *N. Prov. Gron. Ct.* een recensie geeft over deze redevoering, begint zij aldus: "Het was ongeveer een jaar geleden, sedert deze begaafde redenaar hier zijn bekende rede over het verband van geloof en wetenschap had gehouden. Maakte hij toen op zijn hoorders door zijn groote welsprekendheid een diepen indruk, niet minder was dit nu het geval, en geen wonder. Of men met zijn denkbeelden eens is of niet, men moet bewonderen een gave van spreken, een mate van eloquentie, die in dezen tijd zeer zeldzaam is, en waarnaar te luisteren een genot is."

Ziehier een kort begrip der Groningsche rede: het moge velen een juist denkbeeld geven van de "duistere" middeleeuwen.

Pater De Groot sprak te Groningen over Albertus Magnus, den geleerden Dominicaner-bisschop, den leermeester van Thomas van Aquino, naast welken laatste Dante hem in zijn visioen plaatst. Albertus Magnus was, zooals Alexander Von Humboldt hem noemt, *ein treffliche Figur des Mittelalters.* Nu meene men niet, dat de dertiende eeuw (waarin hij leefde) een tijd van barbarisme was; het was een tijd rijker aan actie, grootscher van beweging dan de 15e eeuw, met de uitvinding der boekdrukkunst en de ontdekking der nieuwe wereld, of dan de 19e eeuw, de tijd der stoommachines. In de 13e eeuw ontwikkelde zich de kiem der beschaving, en Albertus Magnus was het uitgangspunt dier beschaving. Het was de tijd van Walter von den Vogelweide, van Wolfgram, van Esram, van Dante; het was de eeuw van Elisabeth van Hongarije en Thomas van Aquino, van Bonaventura; het was de tijd der karakters en van geestdrift.

In het begin dezer eeuw is Albertus Magnus door eenige geleerden aan de kaak gesteld als onwetend en onnoozel. Hun oordeel echter was gegrond op werken, die hem werden toegeschreven, doch waarvan door de nasporingen van prof. Meyer te Koningsbergen, bleek dat hij ze niet geschreven had. En zijn verdiensten en gaven als natuuronderzoeker zijn gehuldigd door veel geleerden van naam, waaronder ook niet-katholieke waren, o. a. v. Humboldt, Jesse, Von Hertling, Fischer en in het tijdschrift *Die Natur.* Hij was ongetwijfeld een groot natuurvorscher. Zoo heeft hij het eerst de formule omtrent den afstand van Spanje tot het uiterste Oosten van Azië gevonden (een denkbeeld, dat van veel belang was voor den tocht van Columbus); hij had een theorie over de [illegible] aardgolvingen, over de warmte. Op chemisch gebied was hij de eerste, die woord "affinitass" bezigde en hij onderscheidde oorzakelijke en toevallige verschijnselen. Op zoölogisch gebied leverde hij beschouwingen over de *Bauchnervenstrang* en beschreef dieren, die bij geen ander schrijver gevonden zijn. Op botanisch gebied handelde hij over het slapen der planten; hij stelde een indeeling der planten voor naar de plaatsing van de kiem in den zaadkorrel en was een grondlegger der physiologische en beschrijvende botanie. In alle vakken der wetenschap was hij thuis; alles trok hem aan, en alles onderzocht hij persoonlijk, practisch en theoretisch.

Albertus Magnus was meer dan een man der wetenschap. Hij vereenigde ervaring met wijsbegeerte.

Aristoteles' leer toch was in Albertus' tijd door de onjuiste vertalingen, welke overal gebruikt werden, niet meer de oorspronkelijke, maar geheel bedorven, vol pantheïsme, niet vereenigbaar met het: *Credo in unum Deum.* Paus Gregorius wilde echter niet, dat de wijsheid van Aristoteles aldus verloren zou gaan, en zocht de teksten te verbeteren en te herstellen. Tot dit werk voelde Albertus Magnus zich opgewekt, en hij gaf Aristoteles in zijn ware gedaante weer.

Was hij een ervaren natuuronderzoeker en een geleerd philosoof, en huldigde hij de leer der mechanische natuurverklaring, hij erkende een grens: waar het bewustzijn begint, zwijgt de mechanische verklaring. Het laatste woord van zijn natuurverklaring vindt hij bij den troon des Allerhoogsten, die zetelt in het ongenaakbaar licht. Hij zag het mechanisme: hij zag hoe de atomen ideeën vertegenwoordigen, en hij vond die ideeën in God. Dan barst hij los in een lied [illegible] geheimzinnige Macht, die regeert. Hij is een man vol christelijken hartstocht, vol geestdrift voor de natuur, een vriend van God, die hemel en aarde schiep.

En niet alleen een natuuronderzoeker en wijsgeer was hij, hij was tevens een godgeleerde. Godsdienst was een levensbeginsel voor hem. In hem was de rijkdom van het Christendom. Wat zocht hij? Waarom

---

FEUILLETON.

Un familia talentoso

"Un señorita ta pidi pa huur, banda di West di Berlin, dos kamber bon mueblá cu servicio. Un kamber ku tin bista den un jardin ta preferible. Principal exigencia: tranquilidad i nó música."

Cu satisfaccion mi a bolbe lesa es lineanan ai, promer koe mi a manda nan na *Lokalanzeiger.* Tranquilidad y nó música, esai tabata, segun tabata parce mi, punta di mas halto di mi felicidad. Ainda mi tabata sufri na es triste experiencianan, ma awor cu trocamento di bibar, despues koe mi a regla exactamente tur mi deseonan, tur cos lo troca.

Cantidad di ofrecimiento riba es anuncio, compará cu esnan di otro ocasion, tabata sorprendentemente chiquito. No obstante cu animo mi a bai ristra nan. Mi Dios, kiko nan tabata comprende na Berlin cu: "kamber bon mueblá!" Cuanto spectakel tin den cada di es ofrecimientonan! Ma porfin mi a haja es cu mi tabata busca. Un kamber famoso, koe tin bista den un jardin, aunke tres trapi haltoe, ma cu un bista sublime riba un conhunto di seis jardin grandi, koe awor ta poco seco ma den verano mester tabata bunita. Ki dusji lo ta pa sinta den un balkon grandi, com bon lo mi no drumi den un cama grandi di mahok, leeuw di boroto di caja di Berlin, di kloknan di tranvia i boroto di pia di cabai.

Mi a regla tur cos na mi gusto, mi a habri tapyt, mi a cologa portret na muraya, enfin tur es cosnan ai necesario, koe un mugér moderna mester tin na su viaha, mi a duna cada un, un lugar. Mi kamber tabata magnifica.

Mi hospita tabata un prenda. E tabata habri portanan asina keto, koe hende no por tende; asina mi kanarie cuminsa canta, e ta habri un lenso riba su jaula, pa no hasi mucho boroto. E mes, Señorita Hübner, asina mi hospita ta jama, tabata camna manera e tin zapatoe di lana, i e tabata papia asina poco poco, manera ta costumbre den kamber di hende maloe.

Es novela, koe lo duna mi fama den mundoe, ta bai adilanti. Si mi stop di scirbi un poco, mi tabata goza di es silencio completo, koe tabata rondor di mi—un silencio asina profundo koe tabata parce mi koe mi ta tende mi sanger bati den mi benanan. Mi tabata dichoso—ma no mucho tempoe.

Riba un bunita dia, es silencio koe te awor tabata reina rondó di mi, a desaparece manera un spiritu. Tur sorto di cos pisá, canapé, kasji, tabata bai-bini, manera koe ta un forza mágica tabata lastranan na suelo. Portanan tabata habri, no manera di Señorita Hübner, ma manera di fierno, boroto di camnamento tabata asina duro, koe zolder tabata sagudi; zapato tabata tirá den hoeki koe un boroto, koe ta munstra forza herculea di es koe a tiré. Despues un man fuerte ta cai riba un piano — tono bruhá — acoord violento — melodia loco— un voz humana ta cuminsa canta — canta — mi Dios, tabata horrible. Despues di un pausa chiquito, mi mester contenta mi cu un solo di fluit, i atardi un koor di tres stem di homber ta último gozo.

Despues di algun dia, den tur es cosnan horrible mi a bin discubrí un cierto metodo: di dia tabata dediká principalmente na tocamento di piano i cantamento di solo, anochi pa diez ora ta cuminsa studiamento di un composicion di tres stem, pa banda di mei anochi tonan doloroso di "letzte Rose" tabata jena aire.

Naturalmente mi a resolve di troka cas. Ma es martirio di es ultimo buscamento di cas tabata fresco ainda den mi cabez— i tambe aki tabata asina bunita.

Mi a tira un bista triste riba es jardinnan, riba es balkonnan un banda, riba mi stoelnan bunita cu lomba haltoe, riba mi vloer limpi i blanco manera spiel. I tambe riba mi excelente hospita, koe poco dia pasá, koe mi tabata maloe un dia, a percura pa mi asina.... No, no; mi no ta troca cas, mi no por, mihor mi purba di costuma mi na es horrible alarma musical.

Mi a cuminsa anto costuma mi. Si es piano cuminsa cu su alarma, mi tabata bai sinta net bao di djé i mi tabata trata di duna den mi novela es dicha di un silencio i tranquilidad di bida.

Ma porfin mi no por a soporta mas. Pa esai, segun consego di hende competente, mi a cumpra dos sorto di antiphoon, koe lo alivia mi un poco. Ma tur trabao tabata por nada, ni es propnan, ni es bolitanan di metal koe mi a hinca den mi orea, a sirbi. Mi tabata tende tur es borotonan clá, si, i podise pa nervioso koe mi a bira, mas clá ainda cu promer. No a pasa un seman koe tur es castigo ai a pone mi maloe; ainda un dos dia mas mi a sufri cu pasenci i despues mi a tuma un gran resolucion.....

Mi a tira ainda un bista den spiel pa mi tin sigur cu mi cara tin basta animo i energia. Mi curazon tabata bati cu hende por a mira, ora mi tabata subi trapi; un miedo a drenta mi. Mi indignacion, palabra fuerte koe mi kier usa, lo no hiba mi muchoe aleeuw? Mara koe mi por goberna mi rabia, pa mi por sigi mi combersacion den un forma parlamentaria.!

Cabez di es familia Breidenstein a ricibi mi; ta un señor bieuw chiquito, koe no tabata asina mahos, aunke rondo di su cara tabatin un poco barba blancoe manera un leesji.

Cu mucho moderacion mi a cuminsa dune mi kego, koe es musica continua ta stroba mi masjar den mi trabao i koe no ta posible di hasi es egercicionan ai despues di merdia, koe mi ta semper for di cas, i pa mi tin es oranan di anochi liber pa mi trabao.

Señor Breidenstein a bira masjar serio. Naturalmente e kier a hasi lo ke e tabata por, ma lastima koe lo tabata masjar poco, pasobra su jioe ta musico di oficio i despues di merdia e mester bai academia i solamente anochi e por studia. Tambe tabata dificil pa e kere, koe un bon musica por molestia hende pasobra su jioe tabatin talento i e tabata toka famoso.

Mi a hari, cu tur es interes, segun es situacion koe mi tabata den.

Es musica tabata jega serca mi, pa separacion di muralla, solamente na troso. Mi mester bisa tambe koe despues di dies ora di anochi, no ta parce mi, mucho propio pa cuminsa cu cantamento i tokamento di fluit.

(El ta sigi.)

werd hij kloosterling? Hij zocht een ideaal; hij streefde naar wetenschap, maar vooral naar iets hoogers: hij wilde in armoede, kuischheid en gehoorzaamheid een ideaal vinden van hooge liefde; hij hoorde in de stem der kathedralen het loflied der Christenen. Dat ideaal streefde hij na, gelijk zoovelen, die overwinnaars bleven sedert het ideaal des kruises over de wereld is gerezen: het kruis, dat het symbool is van het hooge, ware, goede en schoone. Voor Albertus Magnus was het de waarheid, de goedheid-zelve, en daaraan wijdde hij zijn leven.

Ook was hij een milde gever, die zichzelf geheel gaf, een vredestichter bij uitnemendheid, die in alle mogelijke twisten tusschen Vorsten en Volken als scheidsrechter geroepen werd. Als bisschop bleef hij sober en eenvoudig en was hij de lichamelijke en geestelijke verzorger der armen. Zoo was hij geadeld door een machtig geloof. Tegenover zijn God was hij ootmoedig. Zijn werken *Summa de creaturis* en *Summa theologica* geven uiting aan zijn kinderlijk geloof. In den godsdienst is hij als een kind en vergeet hij zijn wetenschap: hij gevoelt, dat de mensch niet alleen hoofd, maar ook hart is; daar ook is hooge, heilige liefde, welke hij vond in het katholieke Christendom. Hij was een toonbeeld van wijsheid en kinderlijk in zijn geloof aan God, vol geestdrift. Nog op zijn 84ste jaar ging hij naar Parijs, om zijn overleden leerling Thomas van Aquino, wiens nagedachtenis belasterd werd, te verdedigen. En tot zijn dood (op 87 jarigen leeftijd) vervulde hij trouw zijn plichten als priester. — Hij vond de vereeniging van kennis en geloven, van wetenschap en geloof in het Christendom.

De tweede redevoering werd de vorige maand door Professor De Groot voor een zeer talrijk publiek te Amsterdam gehouden. Het gold hier het Katholicisme te verdedigen tegen het woord van wijlen den Heer Kappeyne van de Coppello, die verzekerde, dat het Katholicisme dood was, maar alleen de Katholieke Kerk nog leefde.

Pater De Groot nu ving aan met te zeggen, dat hij zijn gehoor zou bezighouden met een bezoek aan de Kerk van Rome, ditmaal niet om er te bidden, maar om er de schoonheden van [illegible] van te bewonderen, zooals men ook vaak een Katholiek tempelgebouw voor dat doel binnentreedt. Naast de uitspraak van den Heer Kappeyne plaatste hij tal van getuigenissen en feiten, waaruit de heerlijke organisatie blijkt van het Katholicisme en de Kerk te gelijk.

In welsprekende trekken schetste de hooggeleerde spreker daarbij vooral de dagen en de omstandigheden, toen de Kerk, in Concilie te Rome vereenigd, haar laatste dogmata afkondigde, in strijd met de wereldsche en ongeloovige machten. Ook bij en tijdens het optreden neemt God op welsprekende wijze wraak over de uitspraken, die Zijne Kerk den dood hadden verkondigd, gelijk o. a. blijkt uit de zegepralen van het dogmatisch geloof bij verschillende van de Kerk afgescheurde volken, met name bij het Engelsche, en ook blijkt uit de met den dag aangroeiende sympathie voor de Roomsche waarheden en de Roomsche dogmatische wetenschap.

Het meest kenmerkende feit is wel, dat op dit oogenblik de wetenschap geen harer waarnemingen meer in strijd durft verklaren met de katholieke exegese en hare mysteriën met die der wetenschap samenvallen. *Wij weten het niet*, is thans het antwoord, dat in de plaats treedt van het vroegere geschetter; met stille stupide berusting treedt zij in haar laboratoria terug of keert het gelaat, als een gevallen engel, weer naar Rome, naar Hem, die de Alpha en de Omega is van alle weten.

Hierna gaf Pater De Groot eene schoone uiteenzetting van de kracht des sacramenteelen levens, door de Katholieke Kerk aangeboden aan hoogst bewerktuigde zoowel als aan de nederigste zielen, die Zij allen bevredigt door haar krans van genadebrengende Sacramenten, in de Eucharistische gemeenschap, die zij stelt tusschen God en den mensch, die uit de hand van Zijn Hoogepriester het goddelijk leven in zich ontvangt.

Toch baseert de macht der Katholieke Kerk niet op de schuts der Hoven, op de bescherming der diplomatie, op den steun van het geld, der school of der pers; haar eenige macht is haar geheimzinnige invloed op millioenen, die gelooven in haar belofte, dat de poorten der hel haar en hen, die haar kinderen zijn, niet zullen overweldigen.

Waarlijk, het doet den Katholiek goed, wanneer hij in heerlijke taal de grootheid zijner Kerk hoort verkondigen. Doch veelmeer verheugt hij zich er over, wanneer niet-Katholieken, zooals te Groningen en te Amsterdam geschiedde, onpartijdig genoeg zijn om ook de Katholieke Kerk ter aanhoore van allen hare rechten te laten verdedigen. Zoo zij misschien niet ten volle overtuigd worden van de waarheid, zij zullen niet meer lasteren, wat zij niet kennen, en niet meer smaden, wat zij niet begrijpen.

NIEUWSBERICHTEN.

CURAÇAO.

Kerkelijke berichten.

Z. D. H. Mgr. J. J. A. Van Baars, Apostolisch Vicaris van Curaçao, heeft benoemd tot pastoor der Sint-Bernardusparochie (Playa) te Bonaire den Weleerw. Pater C. Smitz; tot pastoor te Rincon (Bonaire) den Weleerw. Pater R. Regouin; tot pastoor te Santa Cruz (Aruba) den Weleerw. Pater G. Vuijlsteke; tot pastoor te Barber [Curaçao) den Weleerw. Heer J. Meijknecht; tot kapelaan te Pietermaai den Weleerw. Pater Th. Van Sadelhoff, terwijl de Weleerw. Pater G. Sanders tijdelijk belast wordt met de Sint-Franciscusparochie (Playa) te Aruba, tijdens de afwezigheid van den Zeereerw. Pater J. Van Baars, die Z. D. H. den 10den Mei vergezellen zal op diens reis naar het eiland Trinidad.

De Weleerw. Pater G. Vuijlsteke zal aanst. Maandag met de *Gouverneur Van Heerdt* naar Aruba vertrekken, en Vrijdag daaraanvolgende zal de Weleerw. Pater C. Smitz met hetzelfde schip zijne bestemming naar Bonaire volgen.

* * *

Den 29sten van deze maand wordt met het stoomschip *Maracaibo* hier verwacht Z. D. H. Mgr. Antonio R. Silva, Bisschop van Merida, en in het begin der volgende maand met de *Prins Willem IV* Z. D. H. Mgr. Tonti, Aartsbisschop van Port-au-Prince en Bisschop der Gonaïven, Pauselijk Delegaat in Venezuela.

* * *

Sinds eenige dagen prijkt op den achtergrond van den bisschoppelijken troon in de Sint-Annakerk het wapen, dat de laatstelijk benoemde Apostolische Vicaris, Z. D. H. Mgr. Van Baars zich koos bij zijne verheffing tot Titulair-Bisschop van Teuchira.

Zooals men weet, zijn de Bisschoppen der Roomsche Kerk gerechtigd tot het voeren van een wapen, omdat zij door hunne waardigheid tot Prinsen der Kerk worden verheven. Het wapen van Mgr. Van Baars is een in drieën gekeperd schild van sabel, azuur en zilver, dragend en chef een kruis van zilver en op den navel een visch van sinopel. Wij laten hier een korte verklaring van dit wapen volgen.

Mgr. Van Baars behoort tot de Orde der Dominicanen en om dit uit te drukken leende Hij de zwarte (sabel) en witte [zilver] kleur van de Predikheeren-Orde. Tot devies koos Z. D. H. zich: Crux virtus mea: Het kruis is mijn kracht; derhalve werd aan het kruis de eereplaats in het wapen gegeven op de keper als symbool der kracht. Kracht hoopt Z. D. H. van God te verkrijgen door de voorspraak van de Koningin des Hemels, de Allerheiligste Maagd Maria, de keper prijkt daarom in azuur (blauw). Verder wordt de familienaam van Z. D. H. verbeeld door een visch van sinopel (groen), met vinnen van keel (rood), op den navel in het blauke zilverveld.

Het wapen werd ontworpen door den onder ons zoo gunstig bekenden bouwkundige en heraldicus, den Weleerw. Pater S. Van de Pavert, die vroeger reeds blijk gaf van zijn architectonische kennis door het optrekken van een Zustershuis te Westpunt in Oud-Hollandschen stijl, en thans de restauratie van de kerk te San Willebrordo ondernomen heeft.

De uitvoering in kleuren van bovenbeschreven wapen werd toevertrouwd aan een Eerw. Frater van het Colegio Sto. Tomás, die een bekwaam teekenaar en schilder is.

Justitie.

Verleden week Zaterdag is de Weled. Gestrenge Heer C. Reeling Knap, Lid van het Hof van Justitie alhier, in een openbare plechtige zitting van dat Hof als zoodanig geïnstalleerd.

Posterij.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Atilio Sardi, Joseph Norwood, Luisa de Raven, Zoilo Leon, S. L. Maduro, J. S. de Valencia, G. H. de Klerck, Alfredo Cirilo Lopez (aang.), Manfredo A. de Lima (aang.).

Niet voor verzending of bestelling vatbaar, de volgende ongefrankeerde drukwerken, geadresseerd aan: David Midgley & Sons te Manchester, M. Monsanto & familia, H. C. Henriquez, Julio A. de Lima & Esposa, Josua Correa y familia, David Senior y familia, David de Castro y familia, allen alhier.

Havennieuws.

Dinsdag in den namiddag vertrok uit onze haven, waar het Maandagmorgen onder de gebruikelijke saluutschoten, die beantwoord werden door het Waterfort, binnengeloopen was, het Dominikaansche oorlogsschip *Restauración*.

Het voer onder bevel van den Commandant Gerardo Jansen en had hier gebracht den Heer Wells, President van de *New-York and Sto. Domingo Improvement Company Limited*, die Maandagmiddag met de *Caracas* naar New-York vertrok.

Met de *Restauración* keerde naar Sto. Domingo terug de Heer Tex Bond, vertegenwoordiger van bovengemelde maatschappij, die den Heer Wells tot hier vergezeld had.

[illegible]

Dinsdag laatstleden liep hier binnen de Venezuelaansche oorlogsbodem *Mariscal de Ayacucho*, die van Coro gekomen was, om reeds Woensdag zijne reis naar Maracaibo te vervolgen.

* * *

Den 19den dezer kwam te La Guayra de Italiaansche stoomboot *Sud-America* van Genua aan. Daar er twee pokkenlijders aan boord waren, werd door de Gezondheidscommissie quarantaine gelast. De boot is daarop naar Pto. Cabello vertrokken om aan dat bevel te voldoen.

De Hoogedel Gestrenge Heer J. H. SCHOTBORGH.

De Curaçaosche maatschappij heeft een harer beste burgers verloren. Maandag laatstleden overleed alhier plotseling de Hoogedel Gestrenge Heer Jan Hendrik Schotborgh, Ridder van de Orde van den Nederlandschen Leeuw, Majoor-Commandant der Curaçaosche Schutterij, Lid van den Raad van Bestuur der kolonie en van den Kolonialen Raad, Notaris en Auditeur-Militair. De overledene bereikte den ouderdom van bijna 72 jaren.

Er zijn weinig menschen, die zich de liefde en de achting hunner medeburgers zoozeer hebben waardig gemaakt als deze hoogvereerde afgestorvene. Immers de Hoogedel Gestrenge Heer Schotborgh was een man met een edel karakter, en bovenal een man van plicht. De verplichtingen, die zijne waardigheden en gewichtige betrekkingen hem oplegden, vervulde hij met nauwgezetheid en rechtvaardigheid, en waar het anderen betrof, met de grootste minzaamheid en hulpvaardigheid; steeds vond men hem bereid om zonder onderscheid van personen hen, die tot hem kwamen, met raad en daad bij te staan. Zelfs zij, die den Hoogedel Gestrengen Heer Schotborgh minder van nabij kenden, beminden zijne verschijning, en eerbiedigden hem. Waarlijk, er is een goed, rechtvaardig en geëerd burger van ons heengegaan.

Dit gevoelde geheel Curaçao, toen het het onverwacht afsterven van den Hoogedel Gestrengen Heer Schotborgh vernam, dit openbaarde het, toen het zijn voornaamste burgers afvaardigde om het stoffelijk overschot grafwaarts te dragen. Geen lofrede had beter Curaçao's droefheid kunnen vertolken dan de indrukwekkende stoet, die den overledene naar zijn laatste rustplaats vergezelde en aan wiens hoofd naast de familieleden de Hoogedel Gestrenge Heer Gouverneur der kolonie en de Apostolische Vicaris van Curaçao gingen.

En nu, gevoelen wij met de familie Schotborgh, wat zware slag haar trof, zwaar door het onverwachte en pijnlijk door de onheelbare wonde, die haar werd toegebracht, dit zij haar tot troost:

De gedachtenis van den Hoogedel Gestrengen Heer J. H. Schotborgh zal bij allen steeds in zegening zijn.

La República Mayor.

In ons vorig nummer zijn wij niet juist geweest, met te berichten dat de *vijf* republieken van Midden-Amerika zich verbonden hadden tot één groote republiek: *La República Mayor de Centro-América*. Op het onjuiste dier mededeeling wees men ons op de volgende wijze:

Weled. Heer Redacteur,

Als altijd zag ik laatstleden Zaterdag wederom met verlangen uit naar de *Amigoe di Curaçao*, en bij ontvangst sloeg ik gretig de *Nieuwsberichten* op,— in welke rubriek, het zij tusschen twee haakjes gezegd, de *Amigoe* in den laatsten tijd ver boven de andere couranten van ons eiland uitmunt — om daarna, zonder verder door mijn nieuwsgierigheid gestoord te worden, te kunnen genieten van het degelijke hoofdartikel, dat de *Amigoe* gewoon is te geven.

Wat ik niet wist, doch wat mij van van het eerste oogenblik vreemd voorkwam, las ik toen, namelijk*: dat *Honduras, Nicaragua, Salvador, Guatemala en Costa Rica* zich verbonden hadden tot één groote republiek.

Daar ik volgens vroegere gegevens meende dit bericht in twijfel te mogen trekken en ik daarenboven er belang bij had te weten, wat er van de zaak was, heb ik mij de moeite getroost om inlichtingen in te winnen bij personen, die op de hoogte der zaken konden zijn, en ik kwam tot de volgende conclusie: Tot nu toe zijn slechts *drie* republieken, *Honduras, Nicaragua en Salvador* verbonden; wel schijnt de coalitie bij de twee overige in principe aangenomen, een feit is het echter nog niet.

Ziedaar, geachte Heer Redacteur, wat ik in het algemeen belang meende U te moeten mededeelen, het aan U overlatende naar goedvinden van dit bericht in Uw blad gebruik te maken.

Met de meeste hoogachting van U, Weled. Heer Redacteur,

de dw. dr.

F. M. C.

Curaçao, 19 April 1897.

Wij zijn den geachten inzender van bovenstaand schrijven ten zeerste dankbaar voor zijne inlichtingen, en wij gelooven zijne warme belangstelling in ons blad niet beter te kunnen apprecieeren dan door zijne mededeeling in haar geheel in de *Amigoe* op te nemen.

Zondagsrust.

Het stemde alles behalve aangenaam, toen het vervelende geraas der stoomlier van de *Prins Willem II* de plechtige stilte verbrak, welke elken Zondag heerschen moest in onze stad, doch vooral laatstleden Zondag, toen het Hoogfeest van Paschen gevierd werd.

Waarlijk, het strekt niet tot eer van de *Hollandsche* kolonie Curaçao, dat hier op het bij uitstek christelijke feest, het Paaschfeest, in het openbaar en met veel gedruisch gewerkt is, en dat nog wel op een boot van een *Hollandsche* maatschappij, die in top had de vlag van datzelfde *Hol,*

land, dat steeds groot ging op zijn christelijken zin.

Wij willen hier niet onderzoeken, en wij willen het zelfs niet weten, aan wien het staat te waken, dat de Zondagsrust op ons eiland worde onderhouden en bevorderd en de bepalingen daaromtrent worden gehandhaafd, doch wij houden ons verplicht openlijk te getuigen, dat èn de betrokken autoriteiten, èn de gezagvoerder van de *Prins Willem II* de christelijke bevolking van Curaçao ten zeerste heeft gegriefd en beleedigd in haar godsdienstig gevoel door toe te staan, dat er Paaschzondag op bovengenoemde boot werd gearbeid. Wegens het plechtige van den feest dag kan hier geen reden tot verontschuldiging worden aangevoerd, en liever qualificeeren wij dit feit niet met den naam, dien het verdient.

Overigens is het hier een algemeene klacht, dat door de bevoegde autoriteiten te dikwijls vergunning wordt gegeven om op Zon- en feestdagen aan de booten te arbeiden. Wij begrijpen zeer goed, dat somtijds daartoe reden kan bestaan, doch het komt ons wel vreemd voor, dat juist elke boot, die des Zondags in onze haven vertoeft, steeds een voldoende reden kan aangeven om opheffing van de bepaling betrekkelijk Zondagsrust te erlangen.

Wij meenen derhalve te mogen verwachten, dat in het vervolg de klachten eener christelijke bevolking zullen worden voorkomen door het meer stiptelijk onderhouden der Zondagswet en het ergerlijke van het nalaten der Zondagsviering zal worden weggenomen.

NEDERLAND.

Het overlijden van prinses Sophie.

Omtrent het overlijden van H. K. H. de groothertogin van Saksen-Weimar, geboren prinses Sophie der Nederlanden, worden nog de volgende bijzonderheden gemeld:

De groothertogin was reeds eenige dagen minder wel, en de groothertog aarzelde of hij naar Berlijn zou gaan, om de onthulling van het monument voor keizer Wilhelm I bij te wonen. De groothertogin zelf dreef hem echter daartoe: het was zijn plicht als Duitsch vorst niet te ontbreken. Daarbij dacht de hooge vrouw er aan, dat de oude keizer, toen hij na den Franschen oorlog in 1871 naar Duitschland terugkeerde, het eerste bezoek te Weimar bracht aan zijn vorstelijke verwante Sophie.

Sedert de gouden bruiloft in 1892 had de groothertogin zich geheel aan openbare hofplechtigheden onttrokken; dat liet zij aan haar gemaal over. Bij het nationale feest had zij nu echter een uitzondering gemaakt, en dat was haar dood.

Op het ruime binnenplein van het slot had zich op den gedenkdag een groote feeststoet opgesteld, en de grijze vorstin verwelkomde van een venster uit de feestelijke groepen en hoorde toen het Weimarsche zangersverbond aan. Dieper de kamer in stond de trouwe lijfarts dr. Pfeiffer, en bezwoer de groothertogin, zich niet zoo in te spannen. Hij werd bijna knorrig, toen de groothertogin vol beminnelijkheid trots hare zwakke krachten, den opperburgemeester en de feestcommissie bij zich boven ontbood, en vriendelijk met hen keuvelde. Dr. Pfeiffer waarschuwde herhaaldelijk met ernst, dat de buitengewone opwinding de hooge patiënte schaden zou. De groothertogin wees hem terug met een glim lach en de woorden: „Mijn beste Geheimrath, wat ik doe, is mijn plicht, en ik vervul dien gaarne. Het zal wel gaan."

Maar het ging helaas niet. Nog eens trad de vorstin in de warme kamer aan het venster en wuifde den vertrekkenden feeststoet het vaarwel toe. Aanvankelijk scheen de inspanning van 22 Maart de grijze vrouw niet gehinderd te hebben. Zij ontwaakte den volgenden dag in goede gezondheid, zeide nog schertsend dat zij zich beter voelde dan de lijfarts voorspeld had, en liet zich inlichten over het groote wandelconcert, dat 's middags het nationale feest besloten had.

's Avonds om 7 uur at de groothertogin nog met goeden eetlust. Tegen 9 uur was het hofgezelschap uitgenoodigd, en de vorstin sprak daar nog over. Toen, om twintig minuten over achten, overviel haar plotseling een heftig en krampachtig hoesten, waarbij verschijnselen van verstikking kwamen. Het heele lichaam schudde onder de stootende hoestbuien en opeens zonk de grijze vorstin dood ineen. Het liefderijke hart stond stil.

Bliksemsnel had het doodsbericht zich door de stad verspreid. In den donker begon de burgerij dadelijk de feestversieringen van de huizen en de openbare gebouwen weg te nemen, en nog dienzelfden nacht werden zij door rouwteekenen vervangen.

Woensdagmorgen 24 Maart, om drie uur keerde de groothertog, dien het verlies zijner echtgenoote, met wie hij bijna 55 jaar gehuwd is geweest, zeer geschokt heeft, met den erf-groothertog uit Berlijn te Weimar terug.

Het lijk der prinses werd denzelfden Woensdag reeds zonder het verder ten toon te stellen in een zinken kist gelegd. Deze kist werd voor de begrafenis in een pronk-sarcophaag gedaan.

In den voormiddag van den volgenden dag is het testament geopend. In een nagelaten brief bepaalde de groothertogin, dat zij heel eenvoudig begraven moest worden. Als treurmuziek schreef zij daarbij voor het oude lied:

„Een vaste burg is onze God."

BUITENLAND.

Rome.— Z. H. de Paus heeft den 23n Maart in plechtige audiëntie ontvangen den Russischen groothertog Nicolaas Michaïlowitsj, die vergezeld was van den heer Iswolsk, zijn adjudant den heer Brummer en een zijner secretarissen.

Het bijzonder gehoor van den groothertog bij Z. H. duurde twintig minuten; vervolgens bracht Zijne Hoogheid een bezoek aan kardinaal Rampolla, die hem nog denzelfden dag in zijn hotel een tegenbezoek bracht.

Frankrijk.— Over de schipbreuk der *Ville de Saint-Nazaire* bij kaap Hatteras, op een afstand van 260 mijlen van New-York, worden allengs meer bijzonderheden bekend. Den 7en Maart werd het zeer onzeewaardige schroefschip door storm en stortzeeën overvallen en zonk, aan stukken geslagen, weg in de diepte, nadat alle aanwezigen in de booten waren gebracht. Vier van de booten werden echter tegen het zinkende schip te pletter geslagen, terwijl de daarin aanwezigen verdronken, 9 in getal. In de vier andere bevonden zich er nog 73. Dezen zwierven op den oceaan rond zonder eenige levensmiddelen, en zijn waarschijnlijk voor het meerendeel een prooi geworden der zee. Door verschillende schepen zijn er 24 menschen in die booten drijvende gevonden en gered. Een dezer geredden, de heer Berri verhaalde bij zijn aankomst te New-York het volgende:

"Ik nam het bevel over de boot op mij, en allen werkten wij hard om haar tegen de golven op te houden, maar spoedig begon het vreeselijke lijden. Onze eenige hoop was in westelijke richting te komen, en we meenden slechts een vijftig mijlen van de kust te zijn. Was de wind gunstig en stevig geweest, dan hadden we in een paar dagen de kust kunnen bereiken; maar de wind bleef wanhopig tegen en wij vorderden haast niet. Dagen lang hield ik zelf de riemen, tot ik uitgeput was. Eenigen waren al dood, sommigen krankzinnig geworden en over boord gesprongen. Ontzettend was het lijden van den armen Tejada, die zijn vier kinderen, een voor een, bezwijken zag en toen zijn vrouw: haar lijk hield hij in zijn armen, en hij zat stil zoo, starende in de verte. Er waren er die ijlden en spraken van marmeren gangen in mooie tuinen, van paleizen schitterende van licht..."

"Onmogelijk", zei dr. Maire, "om de afschuwelijkheden van die zeven dagen en nachten in een open boot te beschrijven. Elken morgen bij het krieken van den dag zochten wij aan den horizon naar een zeil, en als de avond daalde zaten wij neer in wanhoop. In de duisternis van den nacht was het een huiveringwekkende sensatie naast ons de lijken te voelen, die wij over boord hadden te zetten; en we scheidden ervan als van ons eigen leven. Hadden wij maar water gehad; zij die zeewater dronken, tegen den raad van Berri in, stierven een ellendige dood. Wij waren, geloof ik, allen buiten kennis, toen de *Hilda* ons oppikte."

Stauts, de vierde machinist, deelde mee: „Allen waren we nat tot ons hemd; telkens sloegen de golven over boord, en er zijn verscheidenen, die zich niet vastklemden aan hun zitplaats, overboord geslagen; die golven bedreigden ons steeds, loerden onophoudelijk op ons, ook als de wind bedaarde en de regen ophield. De weinige scheepsbeschuit, die we hadden, werd den eersten dag nat en oneetbaar. Nooit in mijn leven zal ik vergeten, hoe de vier lieve kinderen van Tejada, één voor één stierven en hoe we de lijkjes moesten geven aan de golven. Tejada aanziende, vergaten we ons eigen lijden. Ten laatste zijn we, geloof ik, allen in slaap geraakt, vol angst nog dat we weggesleurd zouden worden door de zee, maar toch ons overgevende aan dat gevoel van uitgeput zijn." Stauts vertelde ook met hoeveel moeite hij uit de ondergeloopen machinekamer van het schip zich gered had: „wij hadden eerst geen hoop, dat bij zoo'n hevigen storm een boot neer te laten zou zijn, maar allen gedroegen zich goed, officieren en manschappen; ik herinner mij niet één berispelijke daad."

Toen de mannen van de *Hilda* de boot met de vier nog levenden vonden, waren dezen zoo hulpeloos als kleine kinderen; met veel moeite en overleg zijn ze aan boord van de *Hilda* gebracht en daar met de grootste zorg verpleegd.

De *Ville de Saint-Nazaire* werd geschat op een waarde van 300,000 dollar; haar lading op 60,000 dollar. Volgens verklaring van den Agent der *Compagnie générale trasatlantique* te New-York, Auguste Forget, was het schip niet verzekerd. Het werd in 1870 te Bordeaux gebouwd en het laast geïnspecteerd in October 1887 te Havre.

Kreta.—Ditmaal schijnt het den mogendheden dan toch meenens te zijn om het kleine Griekenland des-[illegible] dwingen. De admiraals hebben een proclamatie uitgevaardigd, waarin zij, handelend overeenkomstig de lastgeving van hun regeering, de bevolking van Kreta bekend maken, dat de groote mogendheden onherroepelijk besloten zijn, de volledige zelfregeering van Kreta onder de suzereiniteit van den sultan te verzekeren.

Om hiertoe te geraken, zullen zij maatregelen nemen ten einde de rust te herstellen, ieder, zonder onderscheid van ras of godsdienst, zijn vrijheid, veiligheid en goederen te waarborgen, en de ontwikkeling van de hulpbronnen des lands te bevorderen.

Een nieuw tijdperk wordt voor Kreta geopend, maar daarvoor is het noodig, dat allen de wapenen neerleggen. De mogendheden willen vrede en orde en, zoo noodig, zullen zij haar toevlucht nemen tot haar macht, om haar beslissing te doen eerbiedigen. Zij rekenen op de medewerking van alle bewoners van het eiland, Christenen en Muzelmannen, om haar te helpen bij de vervulling van een taak, die den Kretenzers eendracht en voorspoed belooft te verzekeren.

Dit alles klinkt heel mooi en vredelievend en verzoeningsgezind, maar ondertusschen woedt de burgeroorlog op het eiland voort. Zoo hebben de Turken nu weer te Kanea het paleis van justitie, waar de hypotheekbewijzen bewaard werden, geplunderd en daardoor den Christenen een verlies van verscheidene honderdduizenden drachmen berokkend. Natuurlijk slaan de Kretenzers, die nu juist ook geen engeltjes zijn, op hun beurt dapper van zich af waar ze maar kunnen, en maken zij er geen gewetensbezwaar uit, een Turk of wat op te knoopen of den kogel te geven.

Om nu op de proclamatie terug te komen, deze moest eerst aan de bewoners der kust en van het binnenland ter kennis gebracht worden, voordat met de blokkade een aanvang zou worden gemaakt. Maar ondertusschen heeft de Oostenrijksche kruiser *Sebenico* alvast bij Kandia een Grieksch vaartuig in den grond geboord, dat met mond- en schietvoorraad was beladen.

Grieken en Turken blijven hun krijgstoerustingen voortzetten, en vele verwachten ieder oogenblik een oorlogsverklaring. Het gerucht loopt te Athene, dat het vaandel, hetwelk de bisschop Germanos in het jaar 1821 op het klooster Lavra heesch om den onafhankelijkheidsoorlog af te kondigen, op plechtige wijze zal worden overhandigd aan het regiment van den kroonprins, voor dit naar Thessalië vertrekt. Dat dit allesbehalve kalmeerend op de opgewonden Grieksche gemoederen zal werken, hoeft wel niet gezegd te worden.

Terwijl ten opzichte van het Kretenzische vraagstuk voor het oogenblik nog de grootste onzekerheid heerscht, moeten de revolutionnaire comité's in Armenië een patriarch hebben laten weten, dat zij opnieuw hun toevlucht zullen nemen tot daden van geweld, aangezien de beloofde hervormingen niet ten uitvoer gebracht worden. Dat belooft weer nieuwe verwikkelingen en maakt den toestand in het Oosten nog onzekerder.

Van Gladstone is een vlugschrift over de Kreta-kwestie verschenen. Hij pleit voor een uittreden van Engeland uit het verbond der mogendheden, vooral als dit Griekenland wil dwingen, hetgeen hij onvoorwaardelijk bestrijdt. Gladstone stelt voor, Kreta met Griekenland te vereenigen zonder het eiland van Turkije los te maken. Een internationale rechtstoestand zou dan geboren worden als in Bosnië of op Cyprus.

Bekendmaking.

De publieke verkoop van ZILVEREN en GOUDEN VOORWERPEN, beleend ter *Spaar- en Beleenbank* van 1 Juli t/m 31 December 1894, onder Nº. 3694 t/m Nº. 8349 D, zal plaats hebben op Donderdag den 6 Mei a. s. en volgende dagen.

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen, door de aanzuivering der verschuldigde interesten.

Curaçao, 15 April 1897.
De Voorzitter,
M. P. CURIEL.

ANUNCIO.

Bendementoe di PREENDANAN koe tin placa fiá ariba nan na *Spaar- en Beleenbank*, esta esnan for di 1 di Juli té 31 di December 1894 bao di Nº. 3694 té Nº. 8349 D lo toema lugá dia Juebes 6 di Mei i dianan koe ta sigui.

Ta jama interesadonan di bin paga nan interes, afin di evita nan bendementoe.

Curaçao, 15 di April 1897.
President,
M. P. CURIEL.

Gran Agencia Funeraria

Los infrascritos tienen el honor de participar al público en general, que han establecido en esta una Agencia Funeraria, la cual quedará abierta el lunes próximo 14 del corriente á las 7 p. m., y se comprometen en ofrecer de venta los siguientes:

Urnas de lujo, 1ª clase, estilo francés, forradas en paño fino, con pasamano y flecos, forma especial.
id. id. 1ª clase, estilo francés, forradas en paño fino, sin pasamanos y flecos, forma especial.
id. id. 1ª clase, estilo francés, color de carei forma especial.
id. id. 1ª clase, estilo francés, color de pino forma especial.
id. id. 1ª clase, estilo francés, color de carei, forma de pescado.
id. id. 1ª clase, estilo francés, forradas en paño fino, con pasamano y flecos, forma especial.
id. id. 1ª clase, estilo francés, forradas en paño fino, sin pasamano y flecos, forma especial.

Urnas de medio lujo, 2ª clase, estilo caraqueño, negras, forma especial.
id. id. 2ª clase, estilo caraqueño, imitación de caoba, forma especial.
id. id. 2ª clase, estilo caraqueño, forradas en pana y tussah negra, forma especial.

Urnas 3ª clase, estilo curazoleño, negras.
id. id. estilo curazoleño, forradas en pana y tussah negra.

Urnas 4ª clase, estilo curazoleño, forma antigua, con agarraderas de hierro.

Urnas para párvulos, diferentes tamaños, precios según tamaño.

COCHES FÚNEBRES

Coche fúnebre, 1ª clase, de lujo, con 2 caballos (pareja americana).
id. id. 2ª clase, de medio lujo, con dos caballos (pareja criolla).
id. id. 3ª clase, con 1 mula.
id. id. 4ª „ „ 1 mula.

Candelabros dorados, de lujo, de 20 velas de esperma, carpeta y sillas redondas, de lujo con flecos para alquiler.
id. dorados, de 1 vela de esperma, con sillas y carpeta.
id. de madera negra, de 1 vela de esperma, con sillas y carpeta, gratis.

Por más informes ocúrrase á la Agencia,

Curazao 12 de Diciembre 1896.
J. R. WELHOUS & Cª.

En la Agencia hay de venta un elegante surtido de todas clases de agarraderas y planchas de nicle para urnas.

Nota.—La Agencia estará abierta desde las 8 a. m. hasta 8 p. m. todos los días, con excepción de los domingos y días feriados.—Los empresarios invitan amistosamente al público venir á visitar la Agencia.

Sitio en Pietermaai al pié del cerro "Altena."

TYD-TAFEL.

DE STOOMSCHEPEN VAN "THE RED D LINE"

TUSSCHEN

NEW-YORK,

LA GUAYRA, PUERTO CABELLO, CURAÇAO, CORO EN MARACAIBO

1897	Philadelphª		Caracas		Venezuela		Philadelphª		Caracas		Venezuela	
Vertrekt van New York....	Maart	24	April	3	April	13	April	24	Mei	5	Mei	15
Komt aan te Curaçao	„	31	„	9	„	19	„	30	„	11	„	21
Vertrekt van „	„	31	„	10	„	20	Mei	1	„	12	„	22
Komt aan te Pto. Cabello	April	1	„	11	„	21	„	2	„	13	„	23
Vertrekt van „	„	2	„	12	„	22	„	3	„	14	„	24
Komt aan te La Guayra..	„	3	„	13	„	23	„	4	„	15	„	25
Vertrekt van „ ..	„	6	„	15	„	28	„	7	„	18	„	28
Komt aan te Pto. Cabello	„	7	„	16	„	29	„	8	„	19	„	29
Vertrekt van „	„	7	„	17	„	29	„	8	„	19	„	29
Komt aan te Curaçao	„	8	„	18	„	30	„	9	„	20	„	30
Vertrekt van „	„	9	„	19	Mei	1	„	11	„	21	„	31
Komt La Guayra aan .... om passagiers en *Mails* aan wal te zetten en in te nemen	„	10	„	20	„	2	„	12	„	22	Juni	1
Komt an te New-York....	„	16	„	26	„	8	„	18	„	28	„	7

Stoomschip Maracaibo

Vertrekt van Curaçao....	April	10	April	20	Mei	1	Mei	12	Mei	22	Juni	1
Komt aan te Maracaibo....	„	11	„	21	„	2	„	13	„	23	„	2
Vertrekt van "	„	15	„	28	„	7	„	18	„	28	„	6
Komt aan te Curaçao......	„	16	„	29	„	8	„	19	„	29	„	7

De Stoomschepen van deze lijn zijn expresselijk in Philadelphia voor deze vaart gebouwd en hebben zeer geriefelijke kajuiten voor passagiers.

RIVAS, FENSOHN & Cia.,
Agenten.